

Arrest

nr. 123 160 van 28 april 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk van Srilankaanse en Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 april 2014 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij (bijlage 26quater). De bestreden beslissing werd op 18 april 2014 aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 april 2014 om 14 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIUK , die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op wegens een gebrek aan belang in zoverre deze vordering is ingesteld door tweede verzoekende partij in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van de minderjarige kinderen en door de eerste verzoekende partij handelend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van vreemdelingenwet dat stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 april 2014 waarbij ten aanzien van de eerste verzoekende partij een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name eerste verzoekende partij en heeft geen uitstaans met de tweede verzoekende partij die voorliggende vordering heeft ingediend, noch met de minderjarige kinderen die niet worden vermeld op de bestreden beslissing. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang hebben de partner en de minderjarige kinderen van een vreemdeling aan wie een verblijf geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Tweede verzoekende partij heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. Hetzelfde geldt voor wat betreft de eerste verzoekende partij in de mate dat zij optreedt als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, nu de minderjarige kinderen niet het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de tweede verzoekende partij in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen en door de eerste verzoekende partij in naam van haar minderjarige kinderen, is het derhalve onontvankelijk.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de eerste bestreden beslissing

In casu is de eerste verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering op 6 mei 2014. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de termijn van drie dagen zoals bepaald in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, zodat dient gesteld te worden dat de verzoekende partij alert en diligent gereageerd heeft.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het handvest).

De verzoekende partij benadrukt dat zij en haar partner via hun verzoek tot internationale bescherming van respectievelijk 21 en 24 maart 2014 uitdrukkelijk de wens hadden geuit dat hun asielaanvraag en die van hun kinderen in één en hetzelfde land zou worden behandeld. Dit bleek niet enkel uit een begeleidend schrijven doch ook uit het verhoor op 8 april 2014 waarin de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat zij niet naar Nederland wenst teruggestuurd te worden zonder vrouw en kinderen. Verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij door dit te weigeren kennelijk in strijd met de belangen van haar kinderen heeft gehandeld. Verzoekende partij stelt dat er niet kan worden ingezien waarom de kinderen van hun vader worden gescheiden. Verzoekende partij verwijst naar artikel 7 van

het handvest en stelt dat waar artikel 8 van het EVRM in zijn tweede lid nog de modaliteiten bepaalt waarin kan worden afgeweken van het recht op gezinsleven, dit niet het geval is in artikel 7 van het handvest. Tevens stipt de verzoekende partij aan dat deze bepalingen voorrang hebben op de strikte toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoekende partij benadrukt dat niet betwist kan worden dat er sprake is van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij met haar partner heeft samengewoond en minstens haar partner en kinderen op zeer regelmatige wijze heeft bezocht. Zij stelt dat er verschillende foto's werden overgemaakt aan de verwerende partij waarop zij op verschillende ogenblikken te zien is met de kinderen en dat er de DNA-test is die de genetische band tussen haar en de kinderen aantoont.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 24 van het handvest, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: *“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”*

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de verordening Nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law,

administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Bovendien stelt overweging 13 van de Dublin III –verordening:

"Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1989 inzake de rechten van het kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop te staan. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit alsmede diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen.(...)"

Hieruit volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om aanvragen tot verblijf in het kader van de Dublin III-verordening te onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen. Lidstaten dienen een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van *"alle in het geding zijnde belangen"* en *"daarbij in het bijzonder rekening te houden met belangen van de betrokken kinderen"*.

In casu stelt de Raad vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij. Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet dat er sprake is van een gezinsband tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen.

Zij betwist daarentegen dat er een effectief beleefde gezinssituatie was. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat noch uit het administratief dossier van de verzoekende partij, noch uit het administratief dossier van zijn partner blijkt dat er sprake is van een "daadwerkelijk gezinsleven".

Nazicht van het administratief dossier van verzoekende partij toont aan dat de verzoekende partij aan de verwerende partij heeft verklaard dat zij na de geboorte van haar kind in februari 2011 regelmatig naar België kwam om haar partner en kind te bezoeken. Zij verklaarde "ik huurde een huisje in Antwerpen en ik kwam vaak langs. Na de geboorte van mijn zoon in april 2013 gingen we wonen in Antwerpen (we hadden een contract onder de naam van mijn vrouw)." De Raad is van oordeel dat de verwerende partij minstens een indicatie had van een effectief gezinsleven. Nazicht van de stukken van het administratief dossier van zijn partner toont aan dat zij naar aanleiding van haar asielaanvraag op de vraag "hoe verliep uw relatie?", antwoordde "Eenmaal per maand kwam F. mij opzoeken in België. Zo hielden we de relatie in stand. Na de geboorte van ons eerste kind kwam F. naar België tweemaal per maand en na de geboorte van ons tweede kind was F. praktisch elke dag bij ons. Uiteindelijk besloten we om als een gezin te willen samenwonen en besloot F. om te verhuizen naar België." De partner van verzoekende partij legde toen ook een aantal overtuigingsstukken neer, met name een verwantschapsonderzoek waaruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk de vader is van de kinderen, een verklaring van een sociaal assistente die verklaart dat verzoekende partij en zijn partner regelmatig langs zijn geweest op consultatie voor hun dochtertje, nog een verklaring van een sociaal assistente van het ziekenhuis ook stellende dat verzoekende partij en zijn partner regelmatig op consultatie zijn geweest voor de kinderen. In het dossier zijn ook verschillende foto's terug te vinden waarop de verzoekende partij te zien is met de kinderen. Ook in het dossier van de partner zijn aldus op zijn minst indicaties terug te vinden van een daadwerkelijk gezinsleven. Prima facie lijkt de verwerende partij aldus te zijn uitgegaan van een verkeerde premisse dat er in het administratief dossier geen sprake blijkt van een daadwerkelijk gezinsleven, minstens geeft zij geen enkele verklaring in de bestreden beslissing waarom de indicaties die terug te vinden zijn in de administratieve dossiers niet van die aard zijn om te kunnen spreken van een daadwerkelijk gezinsleven.

De Raad stelt vervolgens prima facie vast dat de verwerende partij enkel een strikte toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening heeft gemaakt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, zonder zich daarbij de vraag te stellen of de oplossing in het belang is van de minderjarige kinderen, m.a.w. zonder rekening te houden met de indicaties die zij had

aangaande het daadwerkelijk gezinsleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan *prima facie* worden opgemaakt of worden vastgesteld dat *in casu* een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen die ingevolge de verwijdering van hun vader van het Belgische grondgebied gescheiden zullen worden van hun vader. Bovendien mag in casu niet uit het oog worden verloren dat de terugname van de verzoekende partij door Nederland geenszins tot gevolg heeft dat de verzoekende partij in Nederland zal kunnen verblijven en de bestaande situatie zal bestendigen, zoals de verwerende partij voorhoudt, nu het vaststaat dat de verzoekende partij niet over enig verblijfsrecht beschikt in Nederland en dat al haar asielaanvragen in Nederland reeds werden afgewezen, waardoor de kans dat zij gerepatrieerd zal worden vanuit Nederland naar Sri Lanka reëel is, temeer uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Nederland in het verleden reeds een terugkeerbesluit met inreisverbod van twee jaar heeft genomen, ten aanzien van de verzoekende partij. *In casu* is het ook geheel niet duidelijk of de kinderen, die beiden de Russische nationaliteit bezitten, hun vader samen met hun moeder, eveneens van Russische nationaliteit, in Sri Lanka kunnen vervoegen teneinde daar hun gezinsleven verder te zetten. Hieromtrent werd geen enkel onderzoek gevoerd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* een schending van artikel 24 van het handvest aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij onder meer als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij wordt teruggestuurd naar Nederland en dat dit tot gevolg kan hebben dat zij van daaruit gedwongen zal worden gerepatrieerd naar Sri Lanka. Verzoekende partij stelt dat de kans immers groot is dat haar nieuwe asielaanvraag niet in overweging zal worden genomen door Nederland. In dat geval zal het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner en kinderen volledig verbroken worden en dit

des te maar de factor “gemengd gezin” in dat geval niet meer kan meespelen nu haar partner en kinderen in België verblijven. Er dreigt dus een schending van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle asielaanvragen die de verzoekende partij in Nederland had ingediend met een negatieve beslissing werden afgesloten. Aldus is de verklaring van de verzoekende partij dat haar nieuwe asielaanvraag waarschijnlijk niet in overweging zal worden genomen aanvaardbaar. Bovendien blijkt dat Nederland in het verleden reeds een terugkeerbesluit met inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij heeft genomen. Het is dus evenmin ondenkbaar dat de verzoekende partij zal worden teruggestuurd naar Sri Lanka en dat zoals zij het aangeeft de band met haar kinderen volledig verbroken zal worden. Nu de Raad bij de beoordeling van het ernstig middel prima facie heeft geoordeeld dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt van de belangen van de minderjarige kinderen, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat haar gezinsleven ernstig verstoord wordt. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in haar gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag ter kennis gebracht, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig april twee duizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr.H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J.CAMU